

РЕШЕНИЕ

№ 199

гр. Велико Търново , 13.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, XIII СЪСТАВ в публично заседание на деветнадесети февруари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: МИЛЕНА АЛЕКСИЕВА

като разгледа докладваното от МИЛЕНА АЛЕКСИЕВА Административно наказателно дело № 20204110201854 по описа за 2020 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН

Производството е образувано по жалба на И. П. Р. от гр. ***, който не е съгласен с Наказателно постановление № 20-1275-001883 от 20.10.2020 г. на Началник Сектор "Пътна полиция" при ОД на МВР – Велико Търново, с което за нарушения по чл. 6, т. 1 от ЗДвП; 137а, ал. 1 от ЗДвП; чл. 147, ал. 1 от ЗДвП; чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП и чл. 190, ал. 3 от ЗДвП, на основание чл. 183, ал. 3, т. 5, пр. 1 от ЗДвП; чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 от ЗДвП; чл. 185 от ЗДвП; чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 1, 2 от ЗДвП и чл. 185 от ЗДвП, са му наложени административни наказания "Глоба" за всяко едно от нарушенията в размер на по: 30,00 лева, 50,00 лева; 20,00 лева; 10,00 лева и съответно 20,00 лева. В жалбата се сочи, че наказателното постановление е незаконосъобразно и неправилно, постановено при нарушаване на материалните норми. Моли за отмяна на издаденото наказателно постановление.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и представлява, като в писмено становище чрез защитника адв. Х.И. от ВТАК поддържа жалбата по подробно изложени съображения.

Административнонаказващият орган - редовно призована страна, не изпраща представител и не взема становище по делото.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства приема за установена следната фактическа обстановка:

На 14.10.2020 г. на жалбоподателя И.Р. е съставен Акт за установяване на административно нарушение Серия ГА № 325503 за това, че на същата дата, в 12,05 часа, в гр. Велико Търново, ул. „Никола Габровски” до № 74, в посока на движение ул. „Магистрална”, управлявал лек автомобил „****”, собственост на ****, ЕИК ***, като не спазил предписанието на пътен знак „В 22” – нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП; по време на движение водачът управлявал без поставен обезопасителен колан с какъвто е оборудван автомобила – чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП; управлявал МПС без валиден годишен технически преглед – нарушение на чл. 147, ал. 1 от ЗДвП. При извършената проверка не носил СУМПС и контролен талон към него – нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, както е констатирано и че управлявал с наложени наказания глоби с наказателни постановления и фишове, незаплатени в срока за доброволно заплащане – квалифицирано като нарушение на чл. 190, ал. 3 от ЗДвП. В АУАН е отразено, че водачът е бил сам в автомобила.

Процесният АУАН е подписан и връчен на жалбоподателя на 14.10.2020 г., без възражения, като такива не са постъпили и в тридневния срок по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН.

На 20.10.2020 г. въз основа на констатациите на съставения АУАН срещу жалбоподателя е издадено и обжалваното Наказателно постановление № 20-1275-001883 на Началник Сектор "Пътна полиция" при ОД на МВР – Велико Търново, с което за гореописаните нарушения и на основание чл. 183, ал. 3, т. 5, пр. 1 от ЗДвП; чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 от ЗДвП; чл. 185 от ЗДвП; чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 1, 2 от ЗДвП и чл. 185 от ЗДвП, на Р. са наложени административни наказания "Глоба" в размер на: 30,00 лева, 50,00 лева; 20,00 лева; 10,00 лева и съответно за петото нарушение от 20,00 лева.

Наказателното постановление е връчено на жалбоподателя на дата 19.11.2020 г. и е обжалвано от него в законоустановения срок /жалба от 24.11.2020 г./.

Съгласно приетата по делото Заповед № 8121з-515/14.05.2018 г. на Министъра на вътрешните работи, АУАН и НП са издадени от компетентни органи.

За установяване фактическата обстановка обективно, всестранно и пълно по делото бяха разпитани актосъставителят Т.Г. и свидетелят по акта А.И., както и бе приобщено като доказателство медицинско направление от 14.10.2020 г. на д-р Личев, гр. Велико Търново.

От приложената справка за нарушител/водач е видно, че жалбоподателят Р. е системен нарушител на правилата за движение по пътищата, като е наказван многократно по реда на ЗДвП.

С оглед на така установените фактически констатации, съдът намира следното от правна страна:

Жалбата против атакуваното НП е подадена в законоустановения срок от легитимирано лице, пред компетентния да се произнесе съд. Разгледана по същество същата е частично основателна, по следните съображения:

По отношение на нарушението по чл. 6, т. 1 от ЗДвП: При съобразяване нормата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП и събраните по делото гласни доказателства, съдът намира за безспорно установено, че жалбоподателят Р. е нарушил разпоредбата на чл. 6, т. 1 от ЗДвП, за което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност. Според посочената норма, участниците в движението съобразяват своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, **с пътните знаци** и с пътната маркировка. Задължение, което в случая жалбоподателят не е спазил. Несъмнено беше установено от доказателствата по делото, че на посочените в АУАН и НП дата и място жалбоподателят, при движението си с лек автомобил „****“, е завил наляво при наличие на пътен знак „В 22” /„Забранено е завиването наляво”. Свидетелите Г. и И. непротиворечиво излагат личните си възприятия: „Причината за спирането на водача беше извършена забранена маневра, нарушен бе знак „В 22”, направи забранен обратен завой наляво пред автогара запад. Спряхме го точно пред магазин „Сико”. Съдът кредитира техните показания като непротиворечиви, достоверни и последователни, а и по делото не са представени каквито и да било доказателства в противна насока. Налага се извод, че правилно административнонаказващият орган е ангажирал отговорността на жалбоподателя за нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП, като правилно е приложена и санкционната норма на чл. 183, ал. 3, т. 5, пр. 1 от ЗДвП и на И. П. Р. е наложено единствено предвиденото в закона наказание - "Глоба" в размер от 30,00 лева.

По отношение на нарушението по чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП: По делото не се спори от жалбоподателя Р., че на посочените в АУАН и НП дата, място и час е управлявал посоченото МПС без да използва обезопасителен колан, с който моторното превозно средство е оборудвано. Тоест, жалбоподателят има качеството „водач”, доколкото е управлявал процесното МПС към момента на спирането му за проверка от полицейските служители, но не е използвал обезопасителен колан, с какъвто е бил оборудван автомобила, по който начин е нарушил чл.137а, ал. 1 от ЗДвП. От представеното от страна на жалбоподателя медицинско направление става ясно, че същият страда от хроничен обструктивен бронхит, като му е препоръчано инхалаторно лечение, с мнение да не се компресираща белият дроб, с избягване на запушени помещения и контакт с аромати и да не носи колан ПРИ ОБОСТРЯНЕ НА ЗАБОЛЯВАНЕТО. В конкретния случай, видно от показанията на свидетелите – полицейски служители, при проверката Р. „не е представил никакви документи, удостоверяващи невъзможността да носи обезопасителен колан”, като „не е споделял да има заболяване, поради което да не може да ползва обезопасителния колан

в автомобила и водачът е бил във видимо добро здравословно състояние”, т. е. към момента на проверката не е било заявено от жалбоподателя и констатирано обостряне на заболяването, което да изключи използването на обезопасителен колан, предвидено като възможност в разпоредбата на чл. 137а, ал. 2 от ЗДвП. От всичко изложено са налага извод, че административнонаказващият орган е извършил правилна квалификация на деянието, за което е наложено съответното за извършеното нарушение наказание, в предвидения от закона абсолютен размер от 50,00 лева – чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 от ЗДвП и наказателното постановление следва да бъде потвърдено в тази част.

Относно нарушението на чл. 147, ал. 1 от ЗДвП: На първо място, в наказателното постановление са посочени установените факти, дата и място на извършване на нарушението, но самото нарушение не е описано в пълнота, тъй като декларативно се сочи, че автомобилът не е представен на годишен технически преглед, без да е посочено в какъв срок, съответно крайната дата, на която е следвало да бъде представен на подлежащия задължителен технически преглед. Нормата на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН изисква в текста на НП да се опишат в пълнота обстоятелствата, на които се основава нарушението. След като на лицето се вменява, че управлява автомобил без валиден технически преглед, от фактическа страна е било задължително да се посочи до кога е следвало конкретният автомобил да се представи за преглед. В случая е налице съществено процесуално нарушение допуснато в хода на административнонаказателното производство, което е ограничило правото на защита на наказаното лице, тъй като за жалбоподателя не е станало ясно срещу какви точно факти да се защитава.

На следващо място, при установено управление от жалбоподателя на МПС, собственост на ****, подлежащо на задължителен периодичен преглед за проверка на техническата му изправност, но към датата на проверката без валиден ГТП, е налице законово основание за налагане предвидената санкция по чл. 181, т. 1 от ЗДвП, според която се наказва с глоба от 50,00 лева собственик или длъжностно лице, което без уважителни причини не представи в определения срок превозно средство за технически преглед. При така посоченото се установява, че жалбоподателят като водач, **НО НЕСОБСТВЕНИК** на автомобила не е субект на нарушението и наказващият орган неправилно е посочил в НП санкционната норма, отнасяща се за този вид нарушения /посочен е чл. 185 от ЗДвП, определящ санкция в размер на 20,00 лева за нарушение на този закон и на издадените въз основа на него нормативни актове, за което не е предвидено друго наказание/. Очевидно е допуснато нарушение и на чл. 57, ал. 1, т. 7 от ЗАНН, като в НП неправилно е определен и посочен размера на наказанието, както и неправилно приложена санкционната норма. Така посочените нарушения са основания за отмяна на НП в тази му част, като незаконосъобразно.

Досежно нарушението на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП: С разпоредбата на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП е регламентирано задължението на водачите на МПС да носят свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория и контролния талон към

него. За да бъде извършено нарушението достатъчно е водачът да не носи кой да е от тези документи. Следователно не е необходимо водачът да не носи едновременно и двата документа, за да бъде деянието съставомерно, а е достатъчно неносенето на единия от тях /СУМПС или контролен талон/. Налага се извод, че при неносене и на двата документа – факт, неоспорен от жалбоподателя, са извършени **две отделни нарушения**. С атакуваното НП за извършените две отделни нарушения на чл. 100, ал. 1, т. 1, пр. 1 и пр. 2 от НК, административнонаказващият орган обаче е наложил едно наказание, което е в разрез с нормата на чл. 18 от ЗАНН. По този начин остава напълно неясна волята на наказващия орган за кое от двете деяния се налага санкцията – дали за неносенето на СУМПС или за неносене на контролния талон, което представлява съществено процесуално нарушение, водещо до отмяна на наказателното постановление в тази му част.

По отношение нарушението на чл. 190, ал. 3 от ЗДвП: Според така посочената за нарушена разпоредба на чл. 190, ал. 3 от ЗДвП наложеното наказание "глоба" се заплаща в едномесечен срок от влизането в сила на наказателното постановление, електронен фиш или съдебното решение или определение на съда при обжалване. В конкретния казус описаното в НП деяние, изразяващо се в управление на моторно превозно средство с незаплатени в срока за доброволно заплащане глоби, наложени с наказателни постановления и фишове, е несъставомерно, тъй като цитираната норма не съдържа белезите на административно нарушение. Единствената последица от незаплащане на глобата, наложена с наказателно постановление и/или фиш в срока за доброволно изпълнение е изпращане на преписката на публичния изпълнител за нейното принудително събиране, но не и за налагане на административно наказание по чл. 185 от ЗДвП, дори и без прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „д” от ЗДвП, обявена за противоконституционна с Решение № 3/23.03.2021 г. на Конституционния съд на Република България. При това положение и в тази част обжалваното наказателно постановление се явява незаконосъобразно и като такова подлежи на отмяна.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 20-1275-001883 от 20.10.2020 г. на Началник Сектор "Пътна полиция" при ОД на МВР – Велико Търново, с което на И. П. Р., ЕГН *****, с адрес: гр. ***, *****, за нарушения на чл. 6, т. 1 от ЗДвП и чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП, на основание чл. 183, ал. 3, т. 5, пр. 1 от ЗДвП и чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 от ЗДвП, са му наложени административни наказания "Глоба" в размер на 30,00 /тридесет/ лева и съответно 50,00 /петдесет/ лева.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 20-1275-001883 от 20.10.2020 г. на Началник Сектор "Пътна полиция" при ОД на МВР – Велико Търново, с което на И. П. Р., ЕГН *****, с адрес: гр. ***, *****, за нарушения на чл. 147, ал. 1 от ЗДвП; чл. 100,

ал. 1, т. 1 от ЗДвП и чл. 190, ал. 3 от ЗДвП, на основание чл. 185 от ЗДвП; чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 1, 2 от ЗДвП и чл. 185 от ЗДвП, са му наложени административни наказания "Глоба" в размер на 20,00 /двадесет/ лева, 10,00 /десет/ лева и 20,00 /двадесет/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Велико Търново в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____